

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Č. P.**, zast. JUDr. Radkou Buzrlovou, advokátkou, se sídlem Za Kasárnami 3432/36A, 690 02 Břeclav, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 8. 2012, č. j. KUZL-33776/2012, sp. zn. KUSP-33776/2012/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2012, č. j. KUZL-33776/2012, sp. zn. KUSP-33776/2012/DOP/Ti bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce podané

proti rozhodnutí Městského úřadu v Luhačovicích (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 4. 2012, č. j. 05731/2012/262, sp. zn. 20483/2011/262/319 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 9. 2011 v 19:50 hod. v Luhačovicích na ulici Nádražní řídil motorové vozidlo Š. S., barvy šedá metalíza, r. z. bez řidičského oprávnění, které pozbyl podle ust. § 123c) odst. 3 zákona o silničním provozu z důvodu dosažení počtu 12 bodů podle bodového hodnocení řidičů. Ode dne 23. 8. 2011 má blokováno ŘO MÚ Luhačovice, odborem dopravy, kdy oznámení o dosažení 12 bodů mu bylo doručeno fikcí. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán žalobci za uvedený přestupek uložil s odkazem na ust. § 125c) odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b), písm. c) a dle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) jako sankci pokutu ve výši 37.000,- Kč spolu se sankcí zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byl žalobce dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zavázán k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě a vyjádření žalovaného:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 6. 11. 2012 žalobce namítá, že dle zákona o silničním provozu může být rozhodnutí o zákazu řízení motorových vozidel vydáno pouze způsobem podle ust. § 94a, což se v daném případě nestalo, nebo podle ust. § 123c), kdy by musel žalobce obdržet písemné oznámení do vlastních rukou, což se rovněž nestalo. Žalobce namítá, že důvodem pro zadržení řidičského průkazu v potvrzení ze dne 13. 9. 2011 bylo jednání předvídané v ust. § 94a zákona o silničním provozu, v oznámení o zahájení řízení však byl uvedený jiný důvod pro zahájení řízení, a sice dosažení stanoveného počtu bodů dle ust. § 123c) zákona o silničním provozu. Podle názoru žalobce je v daném případě základní rozpor ve skutečnosti, zda se žalobce mohl či nemohl dozvědět o tom, že mu bylo doručeno Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu ze dne 1. 8. 2011. Žalobce dále namítá, že výpověď svědka H. se nezakládá na pravdě, přičemž uvádí, z jakých důvodů nemohla tato osoba provést dne 4. 8. 2011 v 17:00 hod. zastavení vozidla žalobce. Pokud se týká výpovědi svědka D., podle žalobce neobstojí spekulace o tom, že písemnost byla na MěÚ Luhačovice uložena dříve než 3. 8. 2011, neboť jak z vyrozumění o uložení, tak z obálky vyplývá, že byla uložena dne 3. 8. 2011, tedy v den odjezdu na dovolenou. V úložní době se tedy žalobce v Luhačovicích nezdržoval (byť jediný den), neboť na dovolenou odjížděl kolem 10:00 hodiny a písemnost si tak nemohl vyzvednout. Výpovědi svědkyně M. bylo prokázáno, že tato byla u zmíněné kontroly přítomna a že kontrola nemohla proběhnout v uvedenou dobu. Žalobce zpochybňuje hodnocení důkazů správním orgánem prvního stupně, namítá, že svědek K. R. nebyl vůbec

vyslechnut, a že existuje další svědek J. K., který byl celé kontrole přítomen. Žalobce dále namítá, že správní orgány obou stupňů nebyly oprávněny odvolávat se na spis paní M., tedy na důkazy prováděné v jiném přestupkovém řízení. Žalobce namítá, že nebylo provedeno dokazování k otázce, zda oznámení bylo zanecháno na místě, kde se žalobce obvykle zdržoval, popř. zda se na místě zdržoval v den pokusu o doručení zásilky. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že u něj nemohlo dojít k doručení oznámení o dosažení 12 bodů a tedy se nemohl dopustit přestupku, z něhož byl napadeným rozhodnutím uznán vinným.

Žalobce dále namítá, že uložená sankce je pro něj likvidační z důvodu podnikání jeho družky a z důvodu, že je nucen zajistit lékařskou péči o svého otce. Uvádí, že správní orgán vůbec nerespektoval zásadu přiměřenosti, když uložil trest v horní hranici možné sankce. Žalobce nezpůsobil žádný následek – ani škodu na majetku, ani škodu na zdraví, navíc ani nevěděl o existenci rozhodnutí, na základě kterého pozbyl řidičské oprávnění. Dále namítá, že se nikdo nezabýval osobními a majetkovými poměry žalobce, když tento pečuje o nezletilého syna a v ČR nemá žádné příjmy z pracovního poměru či z podnikání. Žalobce namítá, že se nemohl dopustit přestupku, neboť nevěděl, že pozbyl řidičské oprávnění.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje soudu, aby vydal rozsudek, že se rozhodnutí žalovaného ruší a žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 1. 2013 uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. K námitce, že žalovaný vycházel z důkazů, které nebyly součástí spisového materiálu žalovaný uvádí, že žalobci byly předmětné důkazy nepochybně známy, mohl se účastnit jejich provádění, obě řízení byla vedena u stejných orgánů a ostatně sám žalobce na řízení pod sp. zn. 19057/2011/264/Mar/79 v odvolání odkazoval. Ke zjištění skutkového stavu žalovaný uvádí, že z provedených důkazů bylo patrné, že zásilka s oznámením o dosažení 12 bodů byla připravena k vyzvednutí již 3. 8. 2011 od počátku provozní doby úřadu, nic tedy žalobci nebránilo si písemnost včas převzít před odjezdem na dovolenou. Správní orgán byl podle žalovaného vázán tím, že žalobci bylo doručeno (byť fikcí) dne 23. 8. 2011 oznámení o dosažení 12 bodů, nemohl tedy nerespektovat skutečnost, že fikce doručení písemnosti nebyla prolomena. Podle žalovaného je zcela bez právního významu, jaký důvod zadržení řidičského průkazu uvedli policisté, neboť v daném případě vůbec nebylo třeba vést řízení o zadržení řidičského průkazu, řidičský průkaz měl být totiž v době silniční kontroly dne 13. 9. 2011 již dávno odevzdán. K otázce kontroly žalobce policisty dne 4. 8. 2011 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž konstatuje, že pro řízení není vůbec podstatné, co se odehrálo dne 4. 8. 2011, byť na základě výpovědí policistů i úředním záznamem s jedinečným č. j. je dostatečně prokázáno, že žalobce byl policisty kontrolován.

K námitce nepřiměřené výše uložených sankcí žalovaný uvádí, že sankce jsou odůvodněny především soustavnou nekázní žalobce v silničním provozu. Žalobce podle žalovaného vůbec nerespektoval fakt, že nemůže řídit motorová vozidla, ač to vědět měl a mohl. Žalovaný uvádí, že sankce v minimu zákonného rozpětí nemohou být uplatněny na osobu, která pozbyla řidičské oprávnění nikoli v důsledku ojedinělého excesu, nýbrž následkem stálého nerespektování pravidel silničního provozu, kdy je zřejmé, že pro řidiče je výhodnější platit pokuty, než aby své chování v silničním provozu korigoval.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu :

Ze spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodního oddělení policie Luhačovice, obsahujícího oznámení přestupku ze dne 30. 9. 2011, úřední záznam ze dne 13. 9. 2011, úřední záznam o podání vysvětlení žalobce, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, fotodokumentaci pořízenou dne 13. 9. 2011 a výpis z evidenční karty řidiče, vyplývá, že žalobce dne 13. 9. 2011 řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, které pozbyl dne 23. 8. 2011 podle ust. § 123c) zákona o silničním provozu z důvodu dosažení 12 bodů podle bodového hodnocení řidičů. Namístež byl žalobci zadržen řidičský průkaz č. a další řízení mu bylo zakázáno. Dne 9. 11. 2011 se ve věci konalo ústní jednání za přítomnosti žalobce a jeho právní zástupkyně. Součástí spisového materiálu je dále kopie Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění č. j. OD-05-12/2011/EŘ ze dne 1. 8. 2011 včetně doručky, z níž vyplývá, že písemnost byla žalobci doručena fiktivně dne 15. 8. 2011; úřední záznam Policie ČR vyhotovený prap. P. H. ze dne 4. 8. 2011, č. j. KRPZ-40976-2/ČJ-2011-150513, doplnění vyjádření žalobce ze dne 14. 11. 2011 a dva dokumenty prokazující, že byl žalobce v měsíci srpnu 2011 hospitalizovaný v nemocnici v Chorvatsku a v ČR. Dne 5. 12. 2011 proběhlo ústní jednání za přítomnosti žalobce a jeho právní zástupkyně, v jehož průběhu byla vyslechnuta svědkyně R. S. Dne 22. 12. 2011 proběhlo ve věci další ústní jednání, v nepřítomnosti žalobce, v jehož průběhu byli vyslechnuti svědci prap. P. H. a V. D. Dne 31. 1. 2012 byla žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, v reakci na níž žalobce dne 7. 2. 2012 doručil správnímu orgánu prvního stupně své vyjádření. Dne 20. 3. 2012 proběhlo ve věci další ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, v jehož průběhu byla vyslechnuta svědkyně R. M. Po skončení ústního jednání se ke správnímu orgánu dostavila právní zástupkyně žalobce, která se omluvila z neúčasti na jednání a zároveň omluvila svědkyni Mgr. L. S. Dne 13. 4. 2012 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 05731/2012/262, sp. zn. 20483/2011/262/319, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012, č. j. KUZL-33776/2012, sp. zn. KUSP-33776/2012/DOP/Ti, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

IV.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že cílem projednávaného přestupkového řízení bylo zjistit, zda obviněný z přestupku svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c) odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona.

Pokud žalobce namítá rozpor mezi důvodem, pro který došlo dne 13. 9. 2011 k zadržení řidičského průkazu a důvodem zahájení přestupkového řízení, soud k tomuto uvádí, že je třeba rozlišovat mezi zadržením řidičského průkazu a pozbytím řidičského oprávnění. Zatímco pro dané přestupkové řízení bylo podstatné, zda v době řízení motorového vozidla byl žalobce držitelem řidičského oprávnění, otázka zadržení řidičského průkazu předmětem daného řízení nebyla. Pro řízení je tedy naprosto nerozhodné, jaký důvod pro zadržení řidičského průkazu byl uveden v potvrzení o zadržení řidičského průkazu policisty. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 10. 2011 zcela jasně vyplývá, že předmětem řízení je přestupek, jehož se měl žalobce dopustit tím, že řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, které pozbyl dne 23. 8. 2011 podle ust. § 123c) odst. 3 zákona o silničním provozu z důvodu dosažení 12 bodů podle bodového hodnocení řidičů, kdy uvedeným dnem měl žalobce blokováno řidičské oprávnění, přičemž oznámení o dosažení 12 bodů mu bylo doručeno fiktivně.

Podle ust. § 123c) odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

V daném případě není sporu o tom, že žalobce dne 13. 9. 2011 v 19:50 hod. řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci v obci Luhačovice, mezi stranami však zůstává spornou otázka, zda bylo žalobci řádně doručeno „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění“ ze dne 1. 8. 2011 (dále jen „oznámení o dosažení 12 bodů“), v jehož důsledku mělo dojít k pozbytí řidičského oprávnění.

Zákon o silničním provozu neobsahuje vlastní úpravu doručování, proto se při doručování oznámení o dosažení 12 bodů postupuje podle obecného právního předpisu, kterým je správní řád. Podle ust. § 20 správního řádu se fyzické osobě doručuje na adresu pro doručování, na adresu jejího trvalého pobytu, případně kdekoli, kde bude zastížena. Nebyl-li adresát při doručování zastížen a písemnost mu nebylo možné doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení, písemnost se v souladu s ust. § 23 odst. 1 uloží. Jestliže si adresát uloženou písemnost nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí

připravena, považuje se písemnost podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou posledním dnem této lhůty.

Krajský soud v Brně ze správního spisu zjistil, že žalobce nebyl při doručování oznámení o dosažení 12 bodů zastížen pracovníkem správního orgánu prvního stupně, a proto mu byla písemnost ode dne 3. 8. 2011 u správního orgánu připravena k vyzvednutí. Tato skutečnost je podle názoru soudu spolehlivě prokázána z kopie doručky oznámení o dosažení 12 bodů a rovněž ze svědecké výpovědi doručovatele D. Jelikož desátým dnem ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu byla sobota 13. 8. 2011, písemnost je třeba považovat za účinně doručenou dle ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu v nejbližší příští pracovní den, tedy v pondělí 15. 8. 2011.

Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce v řízení nedoložil svá tvrzení, že by měl v čase, kdy mu byla doručována předmětná písemnost (včetně úložní lhůty), pobývat mimo trvalé bydliště, když podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu je to právě žalobce, kdo byl povinen unést důkazní břemeno. Pokud žalobce tvrdí, že dne 3. 8. 2011, tedy stejného dne, od kdy bylo u správního orgánu připraveno k vyzvednutí předmětné oznámení, odjel na dovolenou do Chorvatska, z níž se vrátil dne 25. 8. 2011, soud toto jeho tvrzení nepovažuje za prokázané. I kdyby soud uvěřil výpovědi svědkyně Strážnické, že společně s žalobcem odjeli z Luhačovic dne 3. 8. 2011 kolem 10. hodiny do Znojma, kde měli přespat v penzionu a následujícího dne potom pokračovat přímo do Chorvatska, soud souhlasí se žalovaným, že žalobce měl možnost si zásilku u správního orgánu vyzvednout dne 3. 8. 2011 ještě před jejich odjezdem, když podatelna správního orgánu prvního stupně má úřední hodiny každý pracovní den od 7:30 hod. V této souvislosti soud poukazuje na usnesení ze dne 16. 4. 2008, č. j. 5 Azs 13/2008 – 69, www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k výkladu ust. § 46 odst. 6 občanského soudního řádu (jenž je obsahově obdobný ust. § 24 odst. 1 správního řádu), že *„Z dikce citovaného ustanovení § 46 odst. 6 o. s. ř. je zřejmé, že k účinnosti náhradního doručení není třeba, aby se adresát zdržoval v místě doručování po celou dobu běhu 10 denní lhůty pro uložení písemnosti, naopak plně postačí, má-li se za to, že se v místě doručování zdržoval byť i jediný den v rámci uvedené 10 denní lhůty. To odpovídá i smyslu a účelu tohoto ustanovení poskytnout adresátovi písemnosti možnost, aby si uloženou zásilku, o jejíž existenci byl vyzvedl, v průběhu úložní lhůty vyzvedl.“* Tyto závěry lze podle názoru soudu aplikovat i na nyní projednávaný případ. Žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nenamítal, že by neměl možnost si předmětnou písemnost dne 3. 8. 2011 mezi 7:30 hod. a 10:00 hod. vyzvednout. Ani skutečnost, že by žalobce odjel na dovolenou, by mu nebránila v tom, aby se s doručovanou písemností seznámil. Soud má tedy za prokázané, že oznámení o dosažení 12 bodů bylo žalobci doručeno fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

K námitce neprovedených důkazů soud konstatuje, že za situace, kdy svědek D. vypověděl, že výzvu k vyzvednutí písemnosti spolu s poučením vhodil do poštovní schránky paní S., přičemž žalobce v celém průběhu řízení tuto výpověď nezpochybňoval, tzn. nenamítal, že mu nebyla výzva k vyzvednutí písemnosti v místě jeho faktického bydliště na adrese zanechána, správní orgán neměl důvod provádět další dokazování k zjištění, zda výzva byla zanechána na místě, kde se žalobce obvykle zdržoval, popř. zda se na místě, kde byla zanechána, se žalobce v den pokusu o doručení zásilky zdržoval.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že třebaže nezpochybňuje, že se žalobce v Chorvatsku nacházel na konci měsíce srpna 2011, nebylo prokázáno, že by byl na dovolené již ode dne 3. 8. 2011. Samotné výpovědi žalobce a jeho přítelkyně svědkyně Strážnické, kteří oba jsou značně zainteresováni na výsledku věci, společně s prohlášením majitelky penzionu ve Znojmě, nemohou obstát jako důkazy toho, že se žalobce po rozhodnou dobu (tj. od 3. 8. 2011 do 15. 8. 2011) nacházel mimo Luhačovice. Ze správního spisu totiž podle soudu bez důvodných pochybností vyplývá, že dne 4. 8. 2011 v 17:00 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR v Luhačovicích na ulici Masarykova. Tato skutečnost je podložena jednak úředním záznamem č. j. KRPZ-40976-2/ČJ-2011-150513 ze dne 4. 8. 2011 vyhotoveným prap. P. H., jednak svědeckou výpovědí tohoto policisty, o jejíž věrohodnosti soud nemá důvod pochybovat. Pokud žalobce namítá, že úřední záznam ze dne 4. 8. 2011 se jeví jako účelově vykonstruovaný, protože byl doručen správnímu orgánu prvního stupně až dne 12. 10. 2011, soud uvádí, že z čísla jedacího úředního záznamu (KRPZ-40976-2/ČJ-2011-150513) je zcela zřejmé, že tento musel být vyhotoven dříve než oznámení přestupku ze dne 13. 9. 2011 (č. j. KRPZ-59322-2/PŘ-2011-150513). Žalobce nikdy v průběhu řízení nenamítal, že by k uvedené silniční kontrole nedošlo, přičemž by předložil svou verzi, ze které by vyplývalo, kde jinde se nacházel dne 4. 8. 2011 v 17:00 hod., když jak ve správním řízení, tak v žalobě se omezil na tvrzení, že ke kontrole došlo mnohem dříve než 4. 8. 2011. Na podporu těchto svých tvrzení navrhoval pouze svědecké výpovědi, kterými dle jeho názoru mělo být prokázáno, že k silniční kontrole nemohlo dne 4. 8. 2011 dojít. Svědkyně M. vypověděla, že byla svědkem toho, jak Policie zastavila a kontrolovala žalobce, přičemž uvedla, že neslyšela nic z rozhovoru, nevěděla, který den kontrola proběhla, nevzpomněla si, kolik bylo zasahujících policistů či jak dlouho kontrola trvala. Byť je možné, že svědkyně Maděrová byla u některé kontroly žalobce policisty přítomna, z její výpovědi v žádném případě nevyplývá, že by se jednalo právě o kontrolu, při které měl prap. H. k žalobci oznámit, že dle výpisu dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a rovněž tak tato výpověď nezpochybňuje výpověď svědka prap. H. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že skutečnost, že k silniční kontrole nemohlo dojít dne 4. 8. 2011, může potvrdit i Mgr. L. S., soud je nucen konstatovat, že tato osoba byla předvolána jako svědek již správním orgánem prvního stupně, kdy tato se k ústnímu jednání nedostavila, přičemž právní zástupkyně žalobce při jednání uvedla, že její výslech již není nutný. Ačkoli žalobce namítá, že nebyla provedena svědecká výpověď svědka K. R., z vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 6. 2. 2012 nikterak nevyplývá, k prokázání jakých skutečností by měl být tento svědek vyslechnut, když žalobce pouze uvádí, že tento může potvrdit, že svědkyně M. byla dne 4. 8. 2011 na dovolené v Bulharsku, přičemž silniční kontrole přítomen nebyl. Soud nezpochybňuje, že se svědkyně předmětného dne nacházela v Bulharsku na dovolené, tato skutečnost však v situaci, kdy není prokázáno, zda tato svědkyně byla vůbec předmětné kontrole přítomna, není v daném případě rozhodná. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že silniční kontrole byl přítomen ještě další svědek Jaroslav Kapusta, soud konstatuje, že výslech tohoto svědka nebyl v průběhu správního řízení vůbec navrhován, přičemž soudu opět není známo, k prokázání jakých skutečností by měla jeho výpověď sloužit.

K námitce, že se správní orgány odvolávaly na důkazy provedené v jiném řízení, soud konstatuje, že žalobce v žalobě nekonkretizuje, které důkazy provedené v jiném přestupkovém řízení má na mysli. Z rozhodnutí správního orgánu ani žalovaného nevyplývá, že by tyto správní orgány vycházely z jiných podkladů, než které byly provedeny v tomto přestupkovém řízení.

Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že správními orgány byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu v souladu s požadavky ust. § 2 téhož zákona zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle soudu nevznikají pochybnosti o tom, že se žalobce svým jednáním dopustil přestupku podle ust. § 125c) odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce dne 13. 9. 2011 nebyl držitelem řídičského oprávnění. Žalobci se nepodařilo prokázat existenci důvodů, bránících mu v možnosti si uloženou písemnost v úložní době vyzvednout, a proto soud dospěl k závěru, že oznámení o dosažení 12 bodů bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu (fikcí) dne 15. 8. 2011, přičemž podle ust. § 123c) odst. 3 zákona o silničním provozu uplynutím 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení žalobce pozbyl řídičské oprávnění.

Pokud žalobce namítá, že se nemohl dopustit přestupku, protože nevěděl, že pozbyl řídičské oprávnění, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce spáchal předmětný přestupek formou nevědomé nedbalosti. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na základě § 4 odst. 1 písm. b) je přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66, www.nssoud.cz). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Zákon o přestupcích zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183-184). Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal. V daném případě se jednalo o v životě běžně se vyskytující situaci (doručování písemnosti správním orgánem). V těchto situacích se zpravidla vychází z obecně uznávaných zásad rozumného člověka. Zpravidla tu postačí dodržet stanovenou nebo ve společnosti uznávanou míru potřebné opatrnosti. Soud je toho názoru, že žalobce tuto uznávanou míru potřebné opatrnosti nedodržel, neboť si neuspořádal své osobní poměry při doručování tak, aby se seznámil se všemi zásilkami jemu doručovanými. Dle názoru soudu je nutné pro závěr, že žalobce měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řídičského průkazu, mít najisto postaveno, že pachateli bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, vede k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Pro konstatování nevědomé nedbalosti však musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti

je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané. Soud toto individuální hledisko spatřuje ve skutečnosti, že žalobce si jako řidič jistě byl vědom toho, že spáchal v rozhodné době větší množství dopravních přestupků, musel si tedy být vědom hrozícího nebezpečí odnětí řidičského oprávnění v souvislosti s dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení. Subjektivní kritérium nedbalosti bylo proto přítomno, neboť žalobce měl a mohl vzhledem k subjektivním okolnostem očekávat, že mu můžou být správními orgány doručovány listiny související s přestupkovými řízeními, která s ním byla vedena.

Vzhledem k objektivním okolnostem spojeným s danou věcí a subjektivním dispozicím konkrétního pachatele tak lze uzavřít, že zde byla možnost znalosti doručované písemnosti správním orgánem. Žalovaný proto nepochybil, dovodil-li v dané věci zavinění formou nevědomé nedbalosti.

Závěrem se soud zabýval námitkou nepřiměřenosti uložené sankce. V souzené věci byla žalobci za jím spáchaný přestupek uložena sankce podle ust. § 125c) odst. 4 písm. a) a ust. § 125c) odst. 5 zákona o silničním provozu, v zákonném rozmezí (pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho do dvou let). V této souvislosti soud poukazuje na nálezy sp. zn. Pl. ÚS 14/09, v němž se Ústavní soud vyjadřuje mimo jiné k charakteru sankcí za spáchání téhož přestupku v tom smyslu, že „uložení těchto sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit „likvidační“ následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepříjemné a úporné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce - pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.“ Pokud žalobce namítá, že uložené sankce jsou pro něj likvidační, nutno konstatovat, že tato námitka byla uplatněna poprvé až v podané žalobě, přičemž tvrzení žalobce nebyla podložena žádnými konkrétními důkazy. Vzhledem k tomu, že uložení sankce pohybující se v zákonném rozpětí sankcí za přestupek řízení vozidla bez řidičského oprávnění obecně nelze považovat za likvidační, správní orgán prvního stupně ani žalovaný neměl za této situace důvod zkoumat osobní a majetkové poměry žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažoval za možné uložit žalobci sankce ve spodní hranici zákonného rozpětí (především z důvodu opakovaného páchaní dopravních přestupků). Ačkoliv lze dát žalobci za pravdu v tom, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce o existenci oznámení o dosažení 12 bodů věděl, soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, že sankce uložené v nižší výši by zřejmě nevedly k naplnění individuální represe a prevence žalobce.

Z výše uvedeného soud uzavírá, že v posouzení právní otázky ze strany žalovaného nebyly shledány vady řízení, provedené důkazy objasnily stav věci bez důvodných pochybností, učiněné právní závěry byly logickým vyústěním provedeného důkazního řízení, žalobce nebyl krácen ve svých procesních právech, a proto ve světle výše uvedeného konstatování soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová